FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN

fremsat den 27. november 1986 *

Høje Domstol.

I den foreliggende sag har Acciaierie e Ferriere Lombarde Falck SpA (herefter benævnt »Falck«), en italiensk stålproducent inden for den private sektor, i medfør af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, nedlagt påstand om annullation af en kommissionsbeslutning af 1. august 1985, hvorved Italien bemyndigedes til at yde en vis statsstøtte til jern- og stålindustrien. Det hed i beslutningen, at den var vedtaget med hjemmel i Kommissionens beslutning nr. 2320/81/EKSF (»den anden støtteordning«) (EFT 1981, L 228, s. 14), som ændret ved beslutning nr. 1018/85/EKSF (EFT 1985, L 110, s. 5), som erstattede beslutning nr. 257/80/EKSF (EFT 1980, L 29, s. 5), og hvorved der indførtes fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien på baggrund af den vedvarende og alvorlige krise inden for den pågældende industri.

I henhold til artikel 2 i den anden støtteordning kan en sådan støtte anses for at være forenelig med fællesmarkedets tilfredsstillende funktion, såfremt støttemodtageren har taget skridt til at »gennemføre et sammenhængende strukturomlægningsprogram med nøjagtig angivelse af de forskellige bestanddele i strukturomlægningen (modernisering, kapacitetsnedskæring og eventuelt finansiel strukturomlægning), et program, som skal kunne genoprette virksomhedernes konkurrenceevne og gøre dem finansielt levedygtige uden støtte under normale markedsvilkår«, »det pågældende strukturomlægningsprogram fører til en nedbringelse af den samlede produktionskapacitet i den virksomhed eller gruppe af virksomheder, som modtager støtte«, og »den pågældende støtte ikke fører til konkurrencefordrejninger og ikke ændrer handelsvilkårene i et omfang, der er i strid med den fælles interesse«.

Artikel 2, stk. 2, har følgende ordlyd: »Kommissionen kan, i det omfang dette er foreneligt med målsætningerne i denne beslutning, ved gennemgangen af den påtænkte støttes størrelse og intensitet tage hensyn til enhver anden støtte, der tidligere måtte være ydet den pågældende virksomhed, og til enhver strukturomlægningsforanstaltning, den måtte have gennemført.«

I beslutningen fastsattes forskellige kriterier for de forskellige former for støtte, f. eks. til investeringer, til lukninger, driftsstøtte, til forskning og udvikling og ekstraordinær støtte.

Ifølge artikel 8, stk. 1, skulle projekter vedrørende støtte meddeles senest den 30. september 1982, og i henhold til artikel 2 (som indeholder særlige betingelser), skulle støttetilsagnet være afgivet senest den 1. juli 1983, og det måtte ikke give anledning til udbetaling af støtte efter den 31. december 1985.

I betragtningerne til beslutning nr. 1018/85 af 19. april 1985 hed det, at de opnåede eller forventede resultater viste, at målsætningerne (nemlig en bedre tilpasning af fællesskabsindustriens produktionskapacitet til efterspørgslen og en forbedring af virksomhedernes struktur, således at virksomhederne under forbedrede markedsvilkår kan blive finansielt levedygtige uden støtte fra 1986) ville blive opfyldt. Det hed videre, at mar-

* Oversat fra engelsk.

kedsforholdene imidlertid havde medført en forringelse af virksomhedernes finansielle situation, som blev desto alvorligere jo mindre konkurrencedygtig deres struktur var. Supplerende støtte var derfor nødvendig, selv om Kommissionen kun »vil kunne godkende supplerende støtte til en finansiel strukturomlægning, der tager sigte på at nedbringe udgifterne i forbindelse med gældsstiftelse til samme niveau, som gjaldt for virksomheder, der var rentable i 1984, eller til dækning af omkostninger som følge af kapicitetsnedskæringer«. Det fastsattes følgelig i beslutningen, at støtteprojekter kunne meddeles senest den 31. maj 1985 (i stedet for den 30. september 1982), og at støttetilsagn skulle gives senest den 1. august 1985 (i stedet for den 1. juli 1983). Tilsagnet måtte dog fortsat ikke føre til udbetaling af støtte efter den 31. december 1985.

Ved skrivelse af 28. maj 1985 (dvs. inden for den fastsatte frist) gav den italienske ressortminister i medfør af beslutning nr. 1018/85 Kommissionen meddelelse om de økonomiske foranstaltninger, den italienske regering anså for nødvendige med henblik på strukturomlægningen af den italienske jern- og stålindustri for at sikre dens levedygtighed efter 1985; der var tale om påtænkt støtte udover, hvad Kommissionen ved beslutninger af 14. og 29. juli 1983 havde givet tilladelse til (på betingelse af nærmere angivne kapacitetsnedskæringer både inden for den offentlige og den private sektor). I skrivelsen gjorde regeringen nærmere rede for de påtænkte ændringer — yderligere 150 mia LIT til visse lukninger inden for den private sektor og yderligere 2 985 mia LIT til Finsider, den statsejede stålvirksomhed. Det hed videre i skrivelsen, at hvis det måtte vise sig, at yderligere kapacitetsnedskæringer var nødvendige, ønskede den italienske regering at drøfte spørgsmålet om en fuld og mere gennemgribende rationalisering af den pågældende sektor med Kommissionen. På det grundlag og i betragtning af, at støtteordningen ikke ville blive forlænget ud over den 31. december 1985, foreslog regeringen, at det kunne være hensigtsmæssigt at overveje »omfattende samvirke« mellem forskellige italienske producenter, hvorved også målsætningen om en endelig systematisering af problemerne vedrørende betydelige strategiske enheder blev taget i betragtning. Regeringen anførte afslutningsvis, at en sådan løsning, selv om den endnu ikke var konkret eller endelig, for så vidt angår den samlede berørte produktion, måtte forudsætte en beslutning om lukning af yderligere anlæg, hvilket regnet i penge ville kræve et beløb på mindst 550 mia LIT.

Det »omfattende samvirke«, der henvises til i skrivelsen af 28. maj 1985, omfattede en fordeling af kapacitetsnedskæringer og andre strukturomlægningsforanstaltninger mellem offentligt ejede og privat ejede virksomheder, samt et forretningsmæssigt samarbejde med henblik på at nå det mål. Et af de forslag, der blev drøftet, gik ud på, at Falck, der er den eneste italienske producent af flade produkter ud over Finsider, skulle lukke sit anlæg i Sesto San Giovanni, som fremstiller bånd og bredbånd, og som har en årlig produktionskapacitet på 730 000 tons, og overføre sin produktionskvota til Finsider, som da kunne åbne sin anden moderne ovn, hvis drift blev indstillet på Kommissionens forlangende, på det anlæg i Bagnoli, der fremstiller varmvalsede bredbånd. Herved ville produktionen i Bagnoli blive øget med ca. 800 000 tons pr. år, hvilket ville udlignes ved lukningen af et gammelt anlæg til fremstilling af bånd i Bagnoli med en kapacitet på 400 000 tons pr. år.

Allerede i 1984 og 1985 havde Falck henledt ministerens og Kommissionens opmærksomhed på de problemer, virksomheden stod overfor, den hjælp, den havde brug for, og hvad virksomheden betragtede som forskelsbehandling af den i forhold til Finsider, både med hensyn til tidligere udbetalt støtte og kapacitetsnedskæringer, hvilket efter virksomhedens opfattelse var en forvridning af konkurrencen. Den anmodede den italienske regering om at foreslå Kommissionen, at der blev ydet virksomheden en støtte på 300 mia LIT med henblik på dens økonomiske strukturomlægning.

Efter en udveksling af telex'er mellem den italienske regering og Kommissionen i første del af juli foreslog regeringen ved telex af 22. juli 1985 Kommissionen, at den godkendte to alternative planer: a) hvis det drøftede samvirke blev gennemført, ville foruden 150 mia LIT til den private sektor og 2 985 mia LIT til Finsider yderligere 550 mia LIT være nødvendige, ikke blot med henblik på at fremme samvirket gennem bidrag til lukninger inden for sektoren flade produkter, men også med henblik på eventuelle yderligere lukninger inden for sektoren lange produkter samt transaktioner med henblik på økonomisk strukturomlægning inden for den private sektor, jfr. beslutning nr. 1018/85; b) hvis samvirket ikke kunne gennemføres, skulle beløbet på de 550 mia LIT nedsættes med den del, der vedrører lukninger inden for sektoren for flade produkter, hvilket ifølge det oplyste ville andrage ca. halvdelen af de 550 mia LIT.

Ved skrivelse af 1. august 1985 til den italienske regering meddelte Kommissionen sin beslutning. Hvis samvirket blev gennemført, kunne Kommissionen godkende udbetaling af støttebeløb på 3 141,9 mia LIT til Finsider og 600 mia LIT til den private sektor, idet der dog skulle gennemføres nærmere angivne kapacitetsnedskæringer, nemlig 400 000 tons hos Finsider, 600 000 tons valsede produkter inden for den private sektor og 330 000 tons som et resultat af samvirket. Hvis samvirket ikke blev gennemført, skulle Finsider modtage det samme støttebeløb, men nedsætte kapaciteten med 800 000 tons. Kommissionen godkendte udbetaling af støtte på 50 mia LIT samt yderligere 275 mia LIT, svarende til halvdelen af det beløb, der påtænktes anvendt til finansiering af lukningerne, såfremt samvirket blev gennemført, men på betingelse af, at ydeligere nedskæringer ud over dem, der var en følge af samvirket, blev overvejet. Kommissionen gjorde imidlertid godkendelsen af de nævnte 275 mia LIT betinget af, at den italienske regering over for Kommissionen godtgjorde, at beløbet ville blive fordelt på passende måde, og at der blev gennemført kapacitetsnedskæringer på 350 000 tons inden for den private sektor. For Falck's vedkommende angav Kommissionen ingen nøjagtig kapacitetsnedskæring, hvis samvirket ikke blev gennemført, selv om Falck frygtede, at virksomheden ville blive pålagt yderligere nedskæringer. Kommissionen meddelte, at den ikke kunne imødekomme anmodningen i telex'en af 22. juli 1985 om at anvende en del af eller alle de 275 mia LIT til økonomisk strukturomlægning, idet en sådan anmodning ikke var omtalt i skrivelsen af 28. maj 1985, og at fristen derfor var udløbet.

Til syvende og sidst accepterede Falck ikke den italienske regerings forslag, og da virksomhedens modforslag om et højere tilskud og en pris for overdragelsen af Sesto San Giovanni-kvotaen blev afvist, nåede parterne ikke til enighed. Allerede ved skrivelse af 1. juli 1985 havde Falck meddelt Kommissionen, at virksomhedens levedygtighed afhang af, at den modtog en passende

støtte, og at den ville anlægge sag ved Domstolen, hvis den ikke fik udbetalt støtte. Da Falck ikke var tilfreds med Kommissionens beslutning, anlagde virksomheden nærværende sag.

Falck har for det første anført, at beslutningen af 1. august 1985 bør annulleres, idet der er tale om en gennemførelse af den anden støtteordning med senere ændringer, der er udtryk for forskelsbehandling. På den ene side afviste Kommissionen at tage hensyn til meddelelsen af et projekt om støtte til økonomisk strukturomlægning i telex-meddelelsen af 22. juli 1985, da den var fremsat for sent, idet den 31. maj var sidste frist for en sådan meddelelse; på den anden side anså Kommissionen et forslag i samme telex-meddelelse om ydelse af støtte på 275 mia LIT til lukninger inden for den private sektor for rettidigt fremsat, selv om der var tale om et forslag, som ikke indeholdtes i skrivelsen af 28. maj 1985.

Det første spørgsmål er således, om ovennævnte to forslag blev fremsat for sent. Som jeg læser det, omfatter det forslag om ydelse af støtte til den private sektor, der er skitseret i skrivelsen af 28. maj 1985, kun den støtte, der er nødvendig med henblik på lukning af anlæg. Den omfatter ikke økonomisk strukturomlægning overhovedet. Forslaget herom fremkom for første gang i telex'en af 22. juli 1985 og blev således meddelt for sent. Det fremgår af skrivelsen, at støtten til lukning af anlæg blev overvejet, men ud fra den forudsætning, at den ville fremkomme som et resultat af et samarbejde mellem forskellige producenter. I telex'en er angivet to alternativer; det ene var et forslag om støtte til kapicitetsnedskæringer, såfremt der forelå et samarbejde, og det andet, hvis dette ikke var tilfældet. Det er det sidste forslag, som blev gennemført.

Hvis man anlægger et formalistisk synspunkt, kan man naturligvis sige, at sidstnævnte alternativ ikke udtrykkeligt var angivet i skrivelsen.

Efter min opfattelse viser Domstolens dom i sag 214/83, Tyskland mod Kommissionen (dom af 30. oktober 1985, Sml. s. 3053) imidlertid, at der ikke skal anlægges et sådant formalistisk synspunkt. Sagen drejede sig om den anden støtteordning, men forholdet må på det punkt være det samme, når talen er om den anden støtteordning med senere ændringer. Domstolen fastslog, at »de 'projekter', som skulle være anmeldt til Kommissionen inden den 30. september 1982, findes at måtte forstås som programmer, der inden for rammerne af en strukturomlægningsplan angiver den påtænkte støttes art, formål og nærmere anvendelse, uden at det er nødvendigt allerede på dette tidspunkt at angive det nøjagtige beløb, som ønskes godkendt. Kommissionen kan ganske vist ikke fastslå, om en foranstaltning er forenelig med det fælles marked, uden at have modtaget oplysninger om de påtænkte støttebeløbs størrelsesorden, men et kendskab til det nøjagtige beløb er dog ikke nødvendigt på det første stadium i undersøgelsen af støtteprojekterne. Beløbenes nøjagtige størrelse vil således kunne oplyses på et senere tidspunkt.

Følgelig er den omstændighed, at de af Kommissionen sluttelig godkendte støttebeløb var større end de inden den 30. september 1982 anmeldte beløb, ikke i sig selv en overtrædelse af den anden støtteordnings artikel 8, stk. 1, medmindre forhøjelsen efter denne dato har medført en ændring af den påtænkte støtteforanstaltnings art, og det gennemførte støtteprojekt derfor ikke længere er det samme som det projekt, der blev anmeldt. Sagsøgeren har imidlertid ikke gjort gældende, at der er sket en sådan ændring af de anmeldte støtteprojekter« (Dommens præmisser 50 og 51).

Man kan hævde, at situationen i den foreliggende sag er den modsatte af situationen i den sag, Tyskland havde anlagt. I sagen her omtaltes i skrivelsen et beløb på ca. 550 mia LIT, og i lyset af forslaget i telex'en erklærede Kommissionen, at hvis der forelå samvirke, kunne den godkende en støtte på 550 mia LIT, mens støttebeløbet i modsat fald ville være ca. det halve. Det kan også hævdes, at skrivelsen af 28. maj ikke inden for rammerne af en strukturomlægningsplan indeholdt nærmere angivelse af den påtænkte støttes art, formål og nærmere anvendelse. På den anden side var det ud fra skrivelsen klart, at støtten påtænktes anvendt til kapacitetsnedskæringer som følge af lukninger af anlæg. Ifølge skrivelsen overvejedes det at gennemføre nedskæringen ved samarbejde, men det væsentligste sigte var kapacitetsnedskæringer som følge af anlægslukninger. Da forslagene blev fremsat i telex'en, var kapacitetsnedskæringen opstillet ud fra alternative muligheder, og Kommissionen accepterede den i den form. Da de berørte producenter ikke kunne tiltræde forslaget, blev støtten ydet med henblik på kapacitetsnedskæringer, der ikke forudsatte samarbejde. Det er uheldigt, at samarbejdet ikke blev en realitet, men efter min opfattelse har hændelsesforløbet efter den 31. maj — selv om der var en mindre ændring i det oprindelige forslag med hensyn til dettes gennemførelse — medført »en ændring af den pågældende støtteforanstaltnings art«, således at »det gennemførte støtteprojekt derfor ikke længere var det samme som det projekt, der blev anmeldt«. Kernen i sagen var, at der skulle ydes støtte til kapacitetsnedskæringer som følge af anlægslukninger. Jeg er følgelig ikke enig i, at forslaget om støtte til anlægslukninger må betragtes som indgivet for sent, selv om et eventuelt samarbejde ikke kom i stand.

Jeg mener således ikke, at der forelå forskelsbehandling over for Falck på den måde, fristerne blev anvendt.

Hvis jeg var nået frem til den modsatte opfattelse, ville følgen formentlig være, at tilladelsen til at yde støtte med 275 mia LIT skulle annulleres; hvis den beslutning, hvorefter den påtænkte støtte til den økonomiske strukturomlægning af Falck var fremsat for sent, annulleres, er det for sent nu at give tilladelse til støtten eller til, at den kan udbetales i henhold til den anden støtteordning med senere ændringer. Støtte til økonomisk strukturomlægning er ikke tilladt i henhold til Kommissionens beslutning nr. 3484/85 (EFT 1985, L 340, s. 1) om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien i perioden januar 1986 — 31. december 1988.

Jeg kan ikke på nogen måde være enig i, at Kommissionens beslutning var ulogisk derved, at den godkendte støtte, hvis der blev gennemført et samarbejde, omfattede et beløb til økonomisk strukturomlægning. De 550 mia LIT, der blev anmodet om oprindelig, og som blev godkendt, vedrørte kun kapacitetsnedskæringer, selv om telex'en af 22. juli må forstås på den måde, at det overvejedes at anvende en del af beløbet til økonomisk strukturomlægning.

Som sit andet anbringende har Falck fremført, at Kommissionen med sin godkendelse har tilsidesat ligebehandlingsprincippet i EKSF-traktatens artikel 4, litra b), og princippet om loyal konkurrence. Falck har

navnlig påberåbt sig betragtning otte til den anden støtteordning, hvorefter der ved vurderingen af støtte »ikke [må] ske nogen forskelsbehandling af virksomhederne, blandt andet på grundlag af deres ejendomsretlige status, hvadenten de er offentlige eller private«. Falck har i den forbindelse anført, at i det foreliggende tilfælde modtog den offentlige sektor betydelige støttebeløb, mens Falck ikke modtog noget. Da Falck navnlig er den eneste virksomhed, der konkurrerer med Finsider inden for sektoren flade produkter, er virksomhedens konkurrenceevne således forringet i så høj grad, at den eventuelt må lukke.

Kommissionen har heroverfor gjort gældende, at den kun kan godkende og ikke iværksætte støtteprojekter, og at en eventuel forskelsbehandling må tillægges den medlemsstat, der fremsætter planen. Efter min opfattelse er dette ikke et fuldstændigt svar. Ydelse af støtte kan være til fordel for ét selskab og stille et andet selskab ringere, men hvis der åbenbart er forskelsbehandling mellem den offentlige og den private sektor, bør Kommissionen efter min opfattelse ikke godkende støtten, lige så lidt som den bør gøre det, hvis den er overbevist om, at støtten vil medføre konkurrenceforvridninger eller ændre konkurrencevilkårene i et omfang, der må antages at være i strid med den fælles interesse. Dette gælder navnlig i et tilfælde som det foreliggende, hvor den italienske regering foreslog støtte ydet til Falck, uanset om der var samvirke eller ej, og selv om det i sidstnævnte tilfælde var lagt til grund, at beløbet også skulle omfatte støtte til økonomisk strukturomlægning.

Falck har gjort nærmere rede for sin produktionskapacitet (den andrager ifølge det oplyste ca. 10% af Finsider's), de nedskæringer, virksomheden blev pålagt at foretage forud for nærværende beslutning (75% af Finsider's nedskæringer), og de støttebeløb, virksomheden har modtaget (1% af de beløb, Finsider har modtaget). Falck har også kritiseret, at mens Kommissionen tog Finsider's tidligere nedskæringer i betragtning, gjorde den det ikke for Falck's vedkommende.

I dommen i sagen Tyskland mod Kommissionen (jfr. ovenfor) anerkendte Domstolen, at Kommissionen ikke kan ty til tommelfingerregler, når den skal afgøre, om der skal ydes støtte og i givet fald med hvilket beløb. Domstolen udtalte således blandt andet:

»... det blandt det faktorer, som... kan have indflydelse på den nærmere fastsættelse af de beløb, som der gives bemyndigelse til at yde, ikke blot er antallet af tons produktionsnedskæringer, der har betydning, men også en række andre faktorer, som veksler fra den ene region af Fællesskabet til den anden, såsom strukturomlægningsindsatsen før 1980, de regionale og sociale problemer, som er fremkaldt af krisen i jern- og stålindustrien, den tekniske udvikling samt virksomhedernes tilpasning til markedsvilkårene.«

Efter min opfattelse kan det derfor ikke antages, som Falck synes at gøre det, at virksomheden ganske enkelt skulle modtage et beløb, der forholdsmæssigt svarer til, hvad Finsider modtog, eller at retfærdighedshensyn skulle tilsige, at Falck burde modtage en vis del af den støtte, der blev ydet Finsider med henblik på økonomisk strukturomlægning, selv om Falck's anmodning herom blev indgivet efter fristens udløb.

Selv om jeg ikke er overbevist om, at Kommissionens forklaring om, hvorfor Falck's tidligere nedskæringer ikke skulle tages i betragtning, er rigtig, mener jeg ikke, at det af den grund kan antages, at de to principper, som Falck har påberåbt sig med hensyn til den foreliggende beslutning, er tilsidesat. Situationen må ses under ét. Efter min opfattelse har Kommissionen fremført omstændigheder, som umiddelbart kan begrunde dens beslutning. Det er klart, at hvis Falck havde kunnet tiltræde forslagene om samarbejde, ville virksomheden have modtaget betydelige støttebeløb. Da dette ikke var tilfældet — hvilket der kan være gode grunde til — modtog virksomheden ingen støtte, men omvendt blev den heller ikke (i modsætning til Finsider) pålagt at foretage kapacitetsnedskæringer.

Falck har bevisbyrden for, at ligebehandlingsprincippet og princippet om loyal konkurrence er tilsidesat. Som sagen foreligger oplyst for Domstolen, mener jeg ikke, at Falck har løftet bevisbyrden. Ydelse af støtte må antages at have nogen indflydelse på konkurrencen; Falck har ikke godtgjort, at der var en konkurrenceforvridning, der er i strid med den fælles interesse.

Som sit tredje anbringende har Falck gjort gældende, at der ikke forelå noget systematisk og konkret strukturomlægningsprogram, hvorfor der savnes en begrundelse for den anfægtede beslutning. Kommissionen skulle have meddelelse om resultatet af den italienske regerings forslag om samarbejde senest den 30. oktober. Følgelig kunne den ikke se, om de betingelser, der efter den anden støtteordning krævedes opfyldt, faktisk var opfyldt på det tidspunkt, hvor den traf sin beslutning, ikke mindst fordi Finsider skulle modtage det samme beløb, uanset om der var samvirke.

I stævningen har Falck således ikke så meget anfægtet indholdet af skrivelsen af 28. maj (ved at anføre, at der her slet ikke var tale om en meddelelse om støtteprojekter i henhold til artikel 8, stk. 2, således at alle dispositionerne var uden retsvirkning) som ordlyden af den endelige beslutning, således som den blev truffet på grundlag af de oplysninger, der forelå på det tidspunkt.

Selv om det spørgsmål ikke er rejst, mener jeg ikke, at en manglende begrundelse nødvendigvis er søgsmålsgrundlag i henhold til EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2. Det må imidlertid alligevel undersøges, om der faktisk var et projekt, Kommissionen kunne godkende.

Bortset fra forslaget vedrørende Finsider, er der ingen tvivl om, at skrivelsen af 28. maj var foreløbig og ikke indeholdt særlige enkeltheder. Det hedder imidlertid i skrivelsen, at regeringen anså kapacitetsnedskæringer gennem anlægslukninger til en samlet udgift på 550 mia LIT for nødvendige, selv om de konkrete lukninger skulle gennemføres på grundlag af et samarbejde. På det tidspunkt, hvor Kommissionen traf sin beslutning, havde den yderligere oplysninger vedrørende de alternative muligheder, på grundlag af hvilke den kunne træffe afgørelse. Da spørgsmålet om samarbejde fortsat blev drøftet, og det var ønskeligt, hvis det kunne gennemføres, kunne Kommissionen efter min opfattelse godkende den alternative løsning, og betinge godkendelsen af, at der blev meddelt nærmere enkeltheder vedrørende samvirket senest den 31. oktober 1985.

I beslutningen redegøres der nøje for de ændringer, der skal foretages i tilfælde af samvirke, og på baggrund af tidligere nedskæringer og allerede udbetalt støtte forklares det, hvilken betydning de vil have for Finsider. Jeg finder det imidlertid ikke nødvendigt at komme nærmere ind på, om den nøjagtige ordlyd af godkendelsen af »samvirketeorien« var tilstrækkelig, idet der i sidste instans ikke blev opnået samvirke.

Af større vigtighed er det, om det projekt, som endelig blev vedtaget, og som ikke omfatter samvirke, var tilstrækkeligt.

Beslutningen indeholder angivelse af den krævede kapacitetsnedskæring og det støttebeløb, der skulle udbetales, under forudsætning af, at Kommissionen — tids nok til, at støtten kunne udbetales i den fastsatte periode — fandt, at bestemmelserne i den anden støtteordning var opfyldt. Beslutningen indeholder ikke nærmere oplysninger med hensyn til gennemførelsen af nedskæringerne eller den ydede støtte. Det ville have været langt mere tilfredsstillende, hvis forslagene fra begyndelsen havde indeholdt sådanne oplysninger. Det generelle projekt inden for den offentlige og den private sektor giver imidlertid oplysninger om den påtænkte støttes art, formål og nærmere anvendelse (til kapacitetsnedskæringer). Selv om der er tale om et grænsetilfælde med hensyn til anvendelsen af støtteordningen, er jeg enig i, at Kommissionen på baggrund af sine tidligere beslutninger fra 1983 og de efterfølgende nedskæringer af kapacitet og ydet støtte kunne godkende en yderligere nedskæring på 350 000 tons samt 275 mia LIT plus 50 mia LIT til den private sektor, på betingelse af, at den senest den 31. oktober var overbevist om, at den nærmere gennemførelse ville være i overensstemmelse med ordningen. Jeg mener ikke, at beslutningen bør annulleres på grundlag af det tredje anbringende.

Sammenfattende skal jeg foreslå, at sagsøgte, Kommissionen, frifindes, og at Falck pålægges at betale sagens omkostninger.